Principiul “Unu în Multiplu”

On August 28, 2022

Faptul indivizilor de a fi în număr mare este rezultatul cercetării acțiunilor unui număr mic de indivizi.

La ultimul maraton la care am participat totul a fost diferit, mai ales prin prisma apariției unei ploi torențiale care parcă nu se mai termina, dar și prin aprecierea realistă a situației impuse de modalitatea de manifestare și acțiune a mentalului colectiv. Tot ce semăna cu o voință neînduplecată, *um desejo enorme* , o pasiune sau o idee îndrăzneață, nu obosea pe nimeni. Niciun regret nu se exterioriza pe chipul alergătorilor, dimpotrivă, parcă tocmai vremea nasoală aducea cu sine, în plus, acea doză de provocare absolut necesară pentru întărirea tonusului general.

Fiind solidar idei de sportivitate pe care se bazează idealul de pace și de prietenie, n-aș putea nicidecum să afirm că a existat în mine vreun regret amar care m-ar fi putut irita, vreun sentiment de durere, să-mi doresc să fac ceva diferit sau să anulez o acțiune, mie, pentru care sportul este o parte din viața mea. De altfel, recunoscând că un corp sănătos este dominat de o minte sănătoasă, existând în mine, din nefericire poate, prea multă pasiune - chiar debordantă uneori, iată că runningul reușește la asemenea concursuri performanța de a întări prietenia dintre alergători tocmai prin refuzul fiecăruia de a nu se da bătut, în niciun fel de circumstanțe.

Peste mulți ani, poate la bătrânețe, nu voi mai fi în puterea a face ceva exterior în mod voit, încât să-mi arăt din nou și din nou caracterul vitejesc, impetuos, plin de inițiativă. Poate nu voi mai fi capabil de reacții spontane, fiindcă deocamdată toți au această putere prin impuls voluntar. Când îmi va scădea entuziasmul, voi avea mai puține aspirații, dar voi avea mai multe amintiri, asemenea unei călătorii reversibile a sufletului, acceptând forma de acomodare cu acele situații emoționante pe care mi le oferă constrângerea de timp, de loc și de mod, înțelegând că n-am mers niciodată pe un drum greșit.

Leadership: Îți este greu să combini trăirea unui moment de excepție - cu imortalizarea unor imagini din care se poate surprinde tiparul unei lumi duale transformate într-un tablou pe jumătate abstract?

Creându-mi propria realitate bazată pe înțelegerea atmosferei dinainte de concurs, concentrându-mi toate gândurile într-o idee fixă, obsedantă, care în mâna altora ar fi putut deveni periculoasă, acea *Serestassifa-Mystica* (legătura între lucruri la care nimeni nu s-ar gândi), mi-am îndreptat atenția spre prezența efectului de substituție a valorii adăugate de performanță - cu un simțământ unic și primordial de comuniune. Practic, mă loveam de impresia solemnă că oamenii trăiesc împreună, aparțin unii altora, și nu sunt izolați.

La concursurile de maraton totul se realizează prin conexiunea minte-suflet. Înflăcărată, ridicată în sfera unui determinism ineluctabil, expresia emoțională a fiecărui alergător, combinată cu un joc de reacții spontane și de mimici intenționate, alcătuiesc un veritabil limbaj. Fiecare oferă totul din sufletul lui, dar nimeni nu vrea nimic din sufletul celorlalți, nimic în afară de acea admirație înflăcărată care te face să-ți alegi un model de urmat, o adâncă și intuitivă pătrundere în caracterul sublim al unei entități ce-și are însăși cauza și principiul propriei existențe bazată pe unitate și solidaritate.

Şi alerg, și alerg, și alerg, la fel cum un pictor își depășește nivelul de măiestrie la rezultatele cele mai de seamă, acolo unde se cere o înzestrare psihologică ieșită din comun. Şi chiar dacă uneori, în tot acest timp, simt că rătăcesc într-un oniric suprarealist, atins câteodată de

o tușă mai apăsată în jurul ideii de abandon a „daimonului”, acel ceva extra-ordinar care trece dincolo de obișnuit și îl lasă în mod răspicat în urmă, încă îmi caut identitatea în spațialitatea inerentă unei imagini care mereu se întrevede la orizont și este stocată, cu o rezoluție de o secundă, într-o oglindă a sufletului.

Cum bine remarca scriitoarea Hannah Arendt: *”Semnătura unică a fiecărui artist, sensibilitatea ei fără precedent față de stil dovedesc o preocupare pentru acele trăsături prin care artistul își depășește iscusința și măiestria într-un chip asemănător cu felul în care unicitatea fiecărei persoane depășește suma totală a calităților sale.”*

Leadership: Poți să determini accentuarea lui “Unu” în planul evoluției formelor de comunicare vizuală și emoțională, într-o succesiune firească de consecințe care nu te împovărează de efectele unei perspective analogice, din trecut?

La un moment dat am văzut un tânăr de vreo 17 ani îmbrăcat sport, cum îi înmâna altuia propria sa pelerină de ploaie. În alt moment, unul dintre câștigătorii de pe podium s-a oferit să doneze premiul de 350 RON unui sportiv aflat în scaun cu rotile. N-am putut să nu observ nici felul cum au intervenit unii alergători pe traseul montan, atunci când alții nu știau încotro să se îndrepte. Se crease un mediu cu adevărat prietenos, de neuitat, accesibil, și deci în totalitate neconcurențial, cu toții fiind parcă tensionați, activi în căutarea unei lumi duale în care unul aparține celorlalți, și ceilalți aparțin doar unuia singur.

„Unul” este cel mai bine exprimat în forma unei „acceptări a multiplicității”. Faptul de a fi în număr mare, este rezultatul cercetării acțiunilor unui număr mai mic de indivizi. Deci, se cuvine să precizez mai întâi ideea că niciun om nu este o apariție izolată, singulară. Leadershipul este un element de accentuare a lui “Unu” în planul evoluției formelor de comunicare vizuală și emoțională, într-o succesiune firească de consecințe care nu te împovărează niciodată de efectele unei perspective analogice, din trecut.

Un alergător de cursă lungă este exemplul acestei gândiri: mi-am dat seama că sunt responsabil pentru emoțiile celorlalți într-o lume în care există doar “unu în multiplu”. Vă repet. Momentul în care sunt cel mai fericit este atunci când vreau să cunosc preamărirea Eului din mine, pentru a împlini așteptările propriei individualități. Doar astfel pot să-mi pot desăvârșesc un caracter de vioiciune, de spontaneitate și de libertate față de orice limitare.

Destinul transformărilor majore care au loc în leadership depinde de concretizarea unei confruntări duale: să duci o luptă cu tine însuți pentru o lume în care exiști doar ca echivalent al unui multiplu de 1,1.

Principiul “Unu în Multiplu” se aplică situației în care un singur om depinde de alți oameni pentru a-și reconfirma hotărârea de a fi unic, respectând cerințele minime stabilite de vocea autorității care spune: ”ești mai mult decât ai devenit într-o lume în care fiecare merge pe drumul lui”.

Şi, ca să închei, mai spun doar atât. Există doar două consecințe care nu te împovărează de efectele unei perspective analogice, din trecut: nu există recompensă pentru fapte, ci pentru intenția care a generat fapta. Şi, apoi, nu contează ce obții la finalul cursei, ci contează cât dai din tine ca să reușești o schimbare pe plan motivațional.

Cu ce am rămas în minte și în suflet? Faptul că oamenii aceștia nu dibuiesc prin lume ca orbii, și nici nu se împleticesc ca bețivii într-un continuu dialog cu ei înșiși, pe un urcuș întortocheat, abrupt, zigzagat, pe care mulți se fac că nu-l sesizează. Uneori ei se opresc într-un loc, privesc în jurul lor cu veselie, cu dor. Alteori privesc spre pământ să vadă cum crește-o floare, admiră chiar și cel mai mic fir de iarbă, ascultă chiar și cel mai mic „zgomot”

al naturii. La urma urmelor, cred că fiecare alergător are ceva din trasăturile unui artist...

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-unu-in-multiplu.html